

Sygn. akt: II K 375/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Zmysłowska-Sołowiej

Protokolant Magdalena Buczyńska

w obecności oskarżyciela publicznego Prokuratora Anny Tondery-Wolińskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 i 13 kwietnia 2018 roku sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Legionowie przeciwko

A. W. c. D. i K. zd. B. urodzonego (...) w W.

Oskarżonej o to, że;

W dniu 5 marca 2017 roku w L. woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 22 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki C. (...) nr rej. (...) na ul. (...) wykonując manewr skrętu w lewo z drogi podporządkowanej, nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu motocyklistce kierującej motocyklem marki R. nr rej. (...) M. B., która jechała ul. (...) z kierunku ul. (...) doprowadzając do zderzenia pojazdów, w skutek czego M. B. doznała urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa z asymetrycznym ustawieniem zęba obrotnika, złamania paliczka podstawowego kciuka prawego, złamania głowy V kości śródstopia lewego, stłuczenia barku lewego i stłuczenia kolana lewego, czyli obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157§1k.k. tj. o czyn z art. 177§1k.k.

orzeka:

I. Oskarżoną **A. W.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 177§1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. skazuje ją i wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20(dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. Na podstawie art. 624§ 1k.p.k. zwalnia oskarżoną **A. W.** z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa

Sygn. akt II K 375/17

Uzasadnienie wyroku SR w Legionowie z dnia 13 kwietnia 2018r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 marca 2017 roku A. W. kierowała samochodem marki C. (...) nr rej. (...). Podczas wykonywania manewru skrętu w lewo z drogi podporządkowanej –ulica (...) w L. oskarżona nie należycie obserwowała drogę w wyniku czego nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącej ulicą (...) w L. pokrzywdzonej M. B. kierującej motocyklem marki R. (...) nr rej. (...). Pokrzywdzona widząc wyjeżdżający bezpośrednio przed nią samochód wykonała manewr obronny w postaci hamowania i skrętu w prawo nie udało się jej jednak uniknąć zderzenia z samochodem. W wyniku uderzenia w tylny lewy błotnika samochodu C. (...) pokrzywdzona została wyrzucona z motocykla i upadła na pobocze ulicy (...). M. B. w wyniku wypadku doznała urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa z asymetrycznym ustawieniem zęba obotnika, złamania paliczka podstawowego kciuka prawego, złamania głowy V kości śródstopia

lewego, stłuczenia barku lewego i stłuczenia kolana lewego tj. obrażeń powodujących zaburzenie czynności narządów ciała i rozstroj zdrowia na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157§1k.k.

Oskarżona A. W. ma 27 lat posiada wykształcenie zawodowe z zawodu jest kucharką, jest panną, utrzymuje się z prac dorywczych i osiąga dochód miesięczny w kwocie 600 złotych, nie posiada majątku, nie była wcześniej karana, nie leczyła się psychiatrycznie ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień oskarżonej A. W. (k. 46, 79),
- zeznań pokrzywdzonej M. B. (k. 23, 79-80)

oraz następujących dowodów;

k. 1 – 2, 15, 18, 22, – notatka urzędowa,

k. 3 – 5 – protokół użycia alkosensora i świadectwo wzorcowania

k. 6 - szkic sytuacyjny,

k. 7 – 8 – protokół oględzin miejsca wypadku,

k. 9 – 10, 11 – 12 – protokół oględzin pojazdu,

k. 28 – dokumentacja medyczna,

k. 34, 35 – opinia

k. 39 – 40, 69 – pismo ubezpieczyciela P.,

k. 61 – płyta CD zew zdjęciami,

k. 77 – KRK

A. W. została oskarżona o popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 kk.

Oskarżona w postępowaniu przygotowawczym jak również przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że do wypadku doszło na drodze głównej, kiedy jej samochód przygotowywał się do skrętu w lewo. Podała, że to pokrzywdzona nie dostosowała odległości bo jechała za samochodem, który skręcał i wyprzedzała na przejściu dla pieszych więc jej nie widziała. Wyjaśniła, że z drogi z której włączała się do ruchu jest ciężko skręcić i gdyby to pokrzywdzona zachowała szczególną ostrożność, do wypadku by nie doszło. Na wstępie swoich wyjaśnień oskarżona oświadczyła, że nie zgadza się na warunkowe umorzenie postępowania. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej nie zasługują na wiarę albowiem są nielogiczne, niespójne oraz sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonej M. B. oraz protokołem oględzin miejsca wypadku oraz sporządzonym szkic miejsca zdarzenia, którym Sąd dał wiarę.

Pokrzywdzona M. B. zeznała, że w dniu 05.03.2017 roku jechała z prędkością około 50km/h motocyklem marki R. (...) nr rej. (...) w kierunku S. ulicą (...) w L.. Podała, że jechała prosto drogą z pierwszeństwem przejazdu, przed nią jechały dwa motocykle, widoczność była dobra, był duży ruch na drodze i nie miała możliwości nikogo wyprzedzić. W momencie kiedy mijala skrzyżowanie z drogą podporządkowaną ulicą (...) zobaczyła wyjeżdżający bezpośrednio przed jej motocykl samochód, który skręcał w lewo na skrzyżowaniu. Aby uniknąć zderzenia wykonała manewr obronny w postaci hamowania i skrętu w prawo, jednak nie udało się jej jednak uniknąć wypadku. Uderzyła przodem motocykla w tylny lewy błotnik samochodu C. (...) i siłą uderzenia została wyrzucona z motocykla przeleciała nad samochodem i upadła na pobocze ulicy (...). Pokrzywdzona podała, że pogotowie wezwał policjant stojący na straży w (...) w L.. M. B. zeznała, że oskarżona po wypadku nawet nie podeszła do niej sprawdzić czy coś się jej

stało. Wskazała, że w wyniku wypadku doznała urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa z asymetrycznym ustawieniem zęba obotnika, złamania paliczka podstawowego kciuka prawego, złamania głowy V kości śródstopia lewego, stłuczenia barku lewego i stłuczenia kolana lewego do dnia 21.03.2017 roku przebywała w Szpitalu (...) w W.. Podczas przesłuchania pokrzywdzona zeznała, że będzie domagać się odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC, nie chciała zasądzenia obowiązku naprawienia szkody od oskarżonej. W ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonej zasługują w całości na wiarę. Pokrzywdzona zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem złożyła spójne i logiczne zeznania, którym Sąd w całości dał wiarę a jej zeznania znajdują potwierdzenie w protokołach oględzin miejsca zdarzenia.

Sąd obdarzył wiarą dowody z dokumentów gdyż zostały sporządzone przez powołane do tego organy, a żadna ze stron nie zaprzeczyła ich prawdziwości i autentyczności. Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia pozostałych ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżana A. W. została uznana za winną popełnienia czynu z art. 177§1k.k. albowiem nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 22 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w lewo z drogi podporządkowanej nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonej M. B. jadącej prosto ulicą (...), w wyniku czego doprowadziła do wypadku, w którym obrażeń z art. 157§1k.k. doznała pokrzywdzona. Oskarżona kierując samochodem i wykonując manewr skrętu w lewo jest obowiązana ustąpić pierwszeństwa przejazdu wszystkim pojazdom poruszającym się ulicą (...), która była drogą główną. Oskarżona nie zachowała należytej ostrożności przy wykonywaniu swojego manewru i nienależycie obserwowała skrzyżowanie, skoro jak podała nie widziała jadącej motocyklistki M. B.. Oceniając zachowanie oskarżonej dokonane z punktu widzenia zgodności z zasadami ostrożnej jazdy jakie powinny być w tym przypadku zastosowane pozwala stwierdzić, że oskarżona nie zachowała wymaganej przepisami ostrożności i popełniła błąd nie obserwując należyście drogi w wyniku czego nie ustąpiła pokrzywdzonej pierwszeństwa przejazdu. Należy podkreślić, że każdy uczestnik ruchu powinien kierować się zdrowym rozsądkiem, przezornością i respektowaniem bezpieczeństwa innych, zaś oskarżona zapewne nie zna zasad ruchu drogowego tłumacząc, że do wypadku doszło z winy pokrzywdzonej która to winna zachować bezpieczną odległość i „ustąpić jej pierwszeństwa albowiem jej samochód znajdował się już na drodze głównej i wykonywał manewr skrętu w lewo”. W wyniku wypadku pokrzywdzona M. B. doznała średnich obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa, z asymetrycznym ustawieniem zęba obotnika, złamania paliczka podstawowego kciuka prawego, złamania głowy V kości śródstopia lewego, stłuczenia barku lewego i stłuczenia kolana lewego skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczność obciążającą uznał duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez nią dobra oraz okoliczności jej działania oraz całkowity brak refleksji nad swoim zachowaniem. Wymierzając wobec oskarżonej karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, Sąd uwzględnił jej cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć. Analizując okoliczności popełnienia czynu oraz dotychczasową niekaralność oskarżonej jej warunki osobiste, Sąd doszedł do przekonania iż istnieje wobec niej pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca wymierzenie jej kary ograniczenia wolności na podstawie art. 177§1k.k. w zw. z art. 37 a k.k. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie prawidłową funkcję kary zarówno w zakresie prewencji generalnej jak i indywidualnej spełni tego rodzaju kara. Sytuacja majątkowa oskarżonej przemawiała w ocenie Sądu za zwolnieniem jej z poniesienia kosztów postępowania w sprawie. Orzeczenie w tym przedmiocie znajduje uzasadnienie w treści art.624§1 k.p.k. Sąd zgodnie z wnioskiem oskarżycielki posiłkowej wyrażonym na rozprawie nie zasądził od oskarżonej na jej rzecz obowiązku naprawienia szkody.